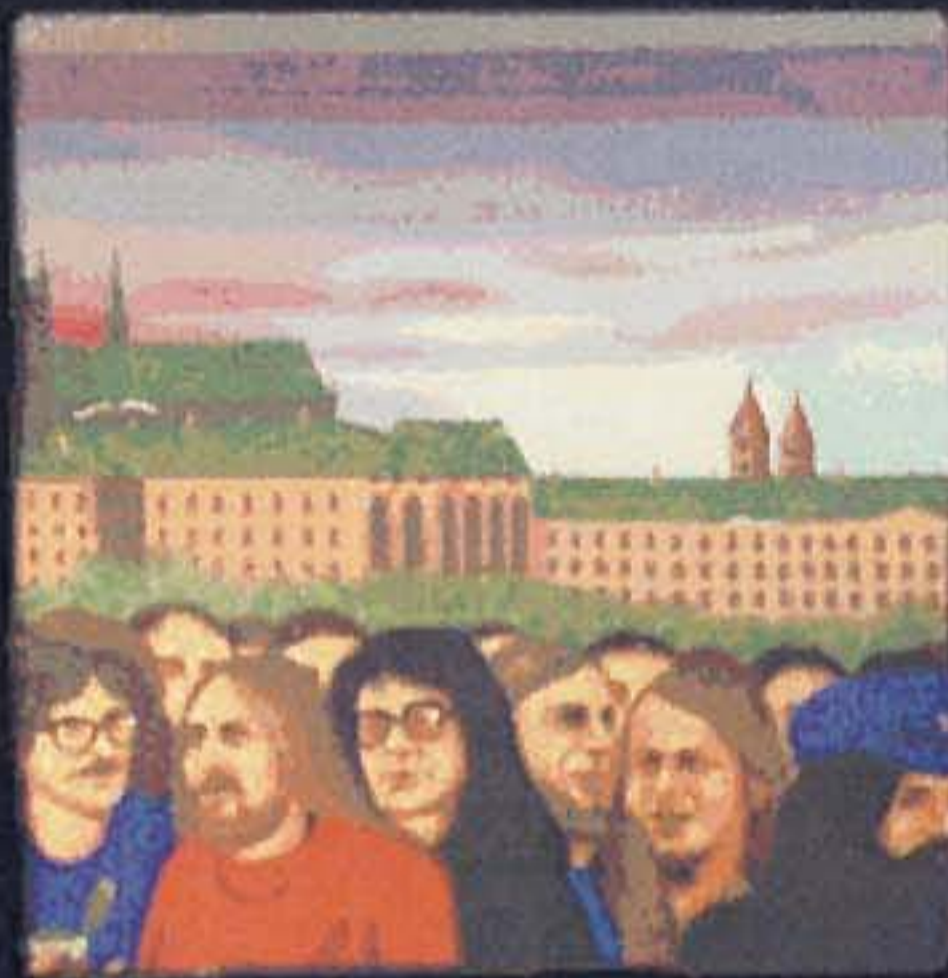
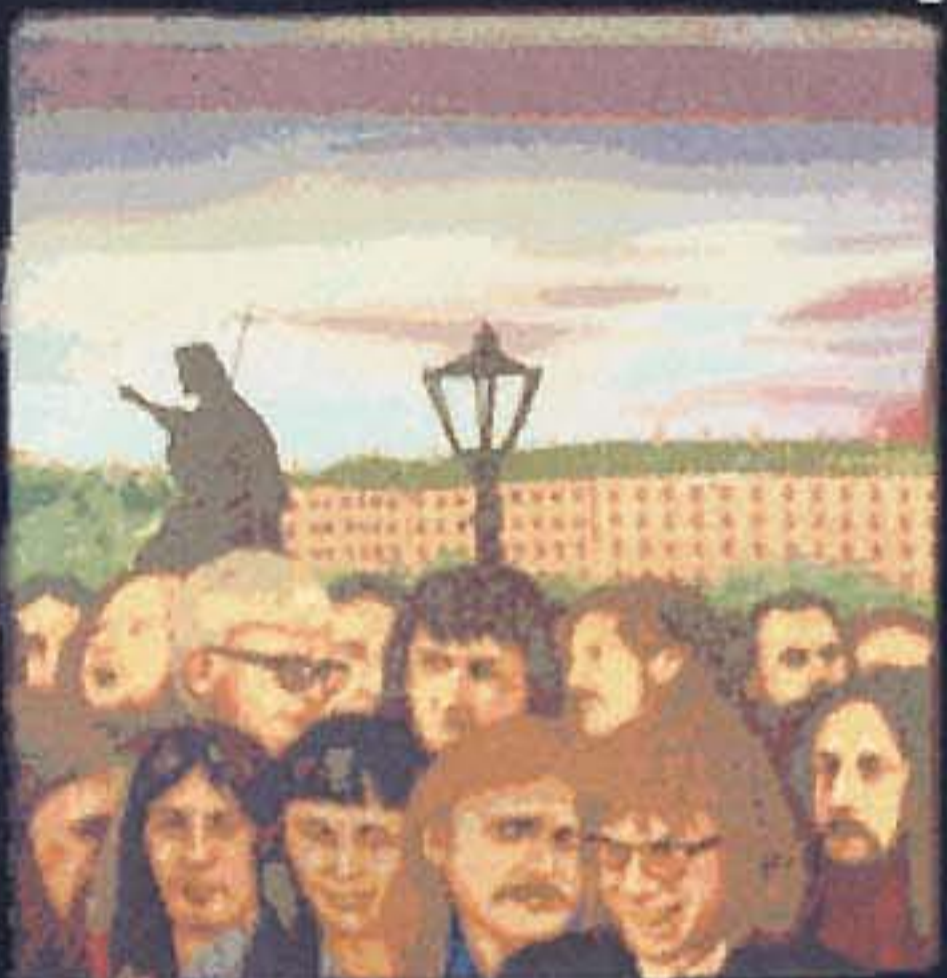
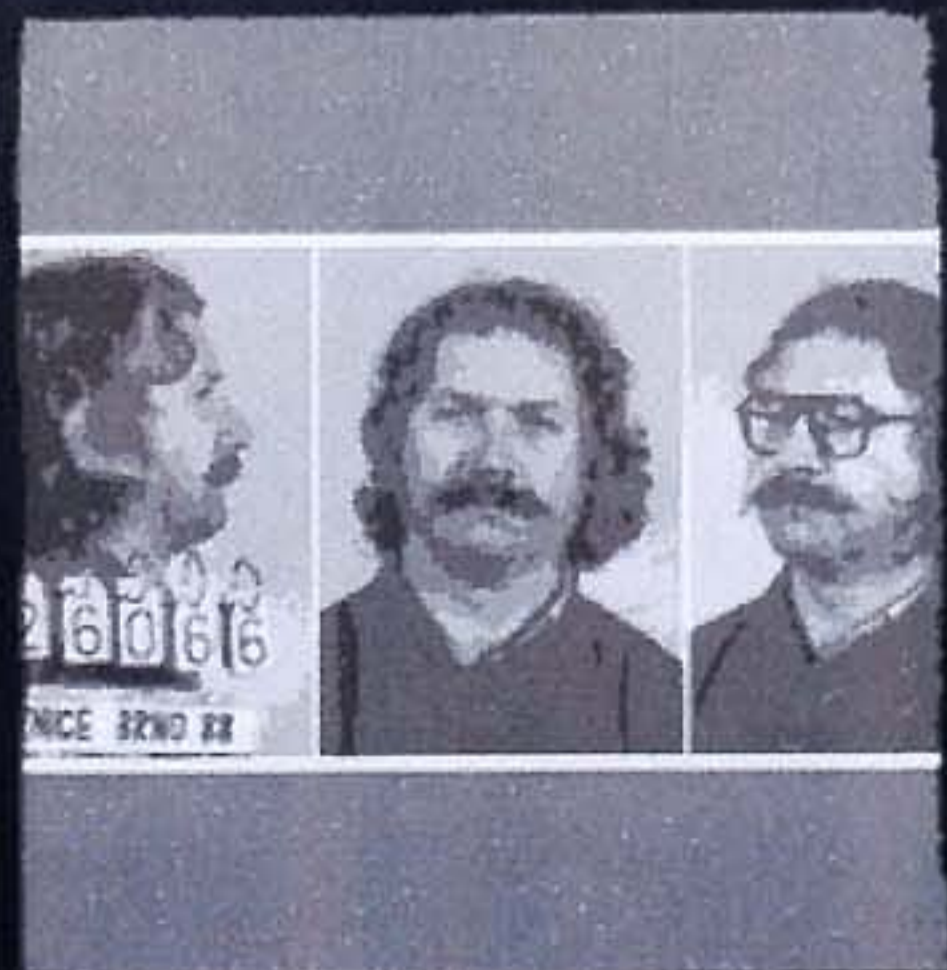

Beseda: Bojanovice 1976

- festival druhé kultury

pořádá:

ústav pro studium
totalitních režimů

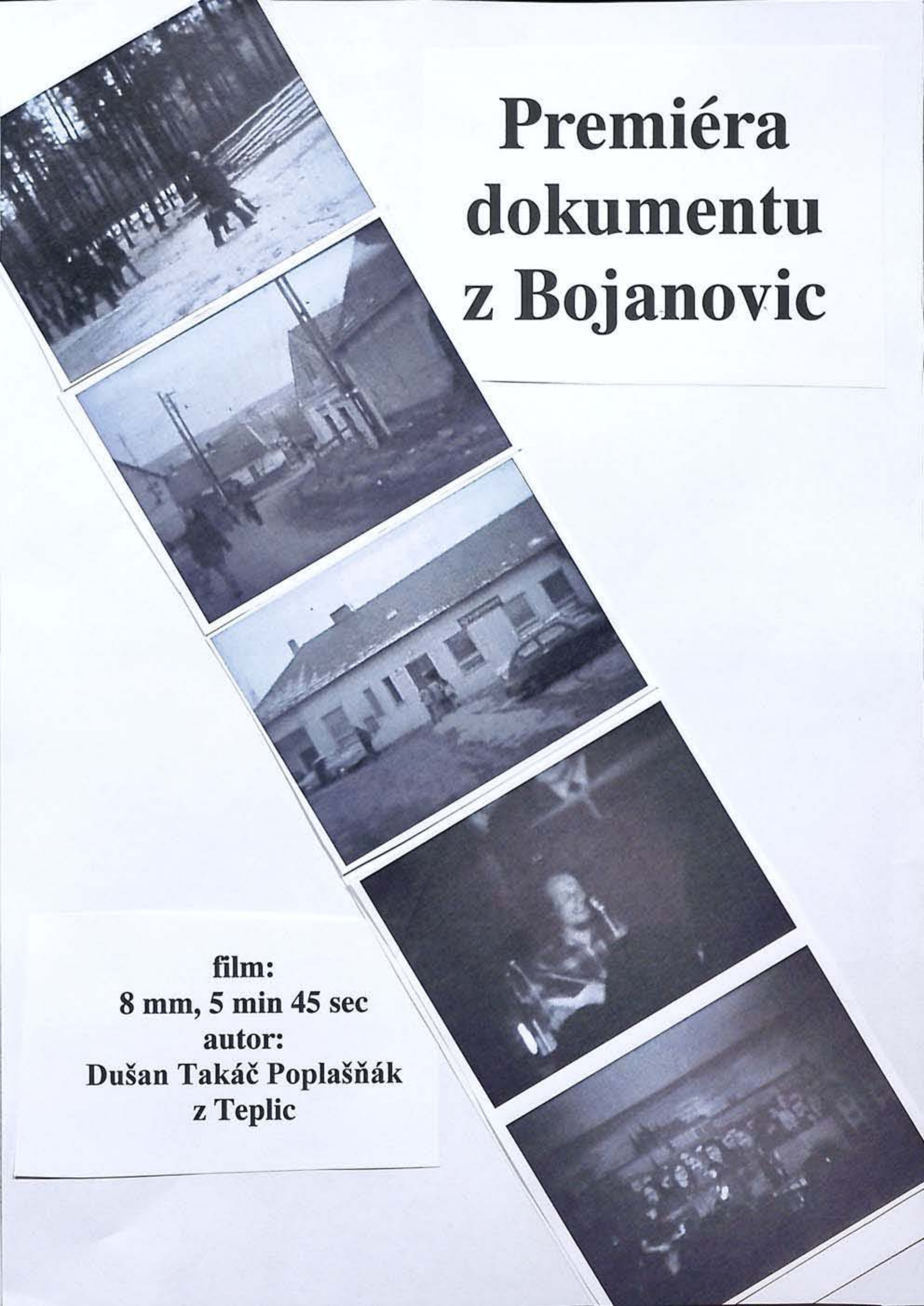
2.4.2009 - 17. hod.

Siwiecova 2

Praha 3

www.ustrcr.cz

Premiéra dokumentu z Bojanovic

film:
8 mm, 5 min 45 sec
autor:
Dušan Takáč Poplašňák
z Teplic

autorem použitých fotografií je Jarda Kukal

BOJANOVICKÁ IKONA 30 LET STARÁ

Bojanovice. Byl to vlastně taky festival. Asi čtrnáct kapel a zpěváků zahrálo ten večer své svatební dary Juliáně a Magorovi. Druhý festival druhé kultury za účasti asi čtyř set lidí proběhl v bojanovické hospodě bez asistence policie, což nám bylo trochu divné.

Je tomu už třicet let. To je doba, která je obvykle chápána jako jedna lidská generace. A skutečně. Naše bojanovická nebo snad plastikovská generace pozvolna odchází z hlavního podia, někteří dokonce do „overgroundu“, tedy tam nahoru. Občas se sejdem v obřadní síni strašnického krematoria a když po funuse odcházíme do hospody, ještě na nádvoří žertujeme o tom, kdo z nás to bude příště. Obzvláště v tom vyniká Magor.

Jestliže České Budějovice 1974 jsou už navždy spojeny s mlácením lidí a stříháním vlasů, jsou Bojanovice jakousi ikonou (z hlediska počítačového), která nastartovala věznění a soudy případu Plastic People. Pro objasnění... Na podzim roku 1975 došlo k definitivnímu sblížení pražského a severočeského undergroundu, což znamenalo dost podstatný příliv nových lidí i jejich entusiasmu. Praktickým výsledkem tohoto stavu bylo spojení severočeského projektu Underground magazin s pražskou redakční radou připravovaného časopisu „Plastic People in the sky“. Téměř současně s tím zveřejnil Magor svou Zprávu o třetím českém hudebním obrození, která se šířila jednak samizdatově, ale také jako přednáška s ukázkami.

Příprava na festival v Bojanovicích obsahovala jednu malebnou část - focení na pozvánku na Karlově mostě. Tam se sešla většina hudebníků a Petr Prokeš udělal fotografii, která pak po léta zdobila zdi androšských bejváků. Tři týdny po Bojanovicích byla většina lidí z fotografie ve vazbě. Případ Plastic People tak odstartoval.

To, že začali zavírat po Bojanovicích byla patrně jen náhoda. To, že nás tam už ani nekontrolovali nasvědčuje tomu, že bylo o zásahu proti undergroundu rozhodnuto. Později jsme na toto téma vytvářeli řadu možných i nemožných hypotéz. Za nejvěrohodnější považují kombinaci dvou z nich.

Jedna z Magorových prezentací Zprávy o třetím českém hudebním obrození proběhla v prosinci 1975 v Přešticích u Plzně a veřejná bezpečnost tam tehdy detailně zkontrolovala všechny přítomné a jejich složení je asi vylekalo. O něco později dokonce napsal kapitán Brzák (naš pozdější vyšetřovatel) do kriminalistického sborníku článek, ve kterém si povzdechl nad tím, jak on – kriminalista VB z okresu Plzeň jih – má řešit případ, kde jsou účastníci z Košic, Olomouce, Liberce, Teplic, Prahy a dalších míst celé ČSSR. To byla nepřímá kritika orgánů StB za jejich nečinnost v této věci. Tento tlak Veřejné bezpečnosti a nižších komunistických funkcionářů na StB mohl být jedním z důvodů ke spuštění případu Plastic People. A skutečně, StB pak zavedla jako jednu ze svých problematik tzv. volnou mládež (myšleno neorganizovanou). V ní se StB systematicky a dlouhodobě zabývali undergroundem, máničkama, později pankáči a dalšími..

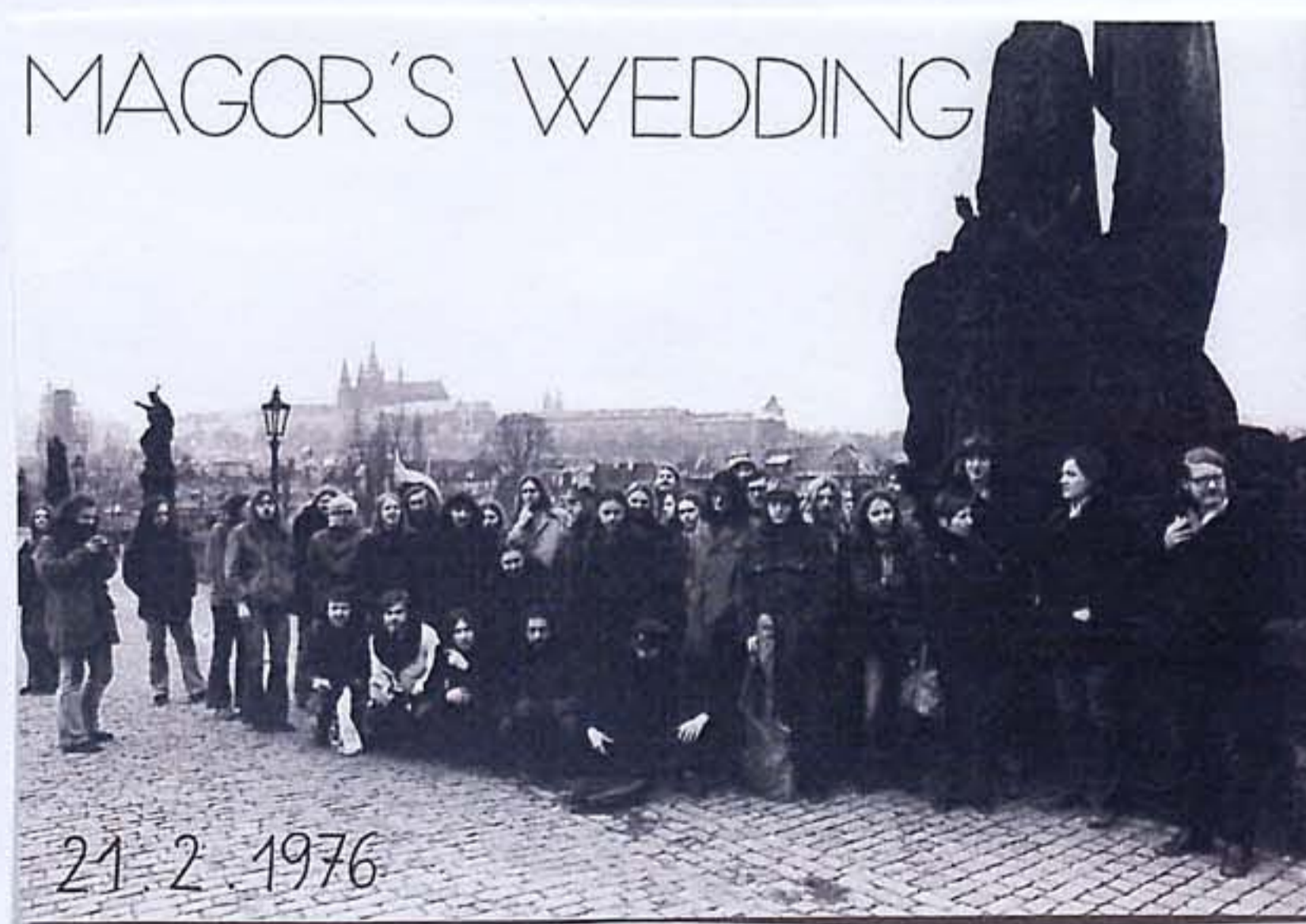
Druhý důvod mohl mít mezinárodní charakter. Magorova Zpráva byla připravována k vytištění v Tigridově Svědectví v Paříži, kde také v roce 1976, už po procesu, vyšla. Redakce Svědectví měla dohodu o výměně materiálů s pařížskou redakcí ruského exilového časopisu Kontinent, který však vycházel častěji a měl kratší výrobní lhůty. Tak se stalo, že Magorova Zpráva vyšla v ruštině téměř o něco dříve. Tento časopis měla samozřejmě na mušce KGB a při známé socialistické internacionální podřízenosti stačil jen dotaz soudruha Poraděnka „co to je, ten Jirous a ti druzí?“, a už StB makala jak divá.

Bojanovický festival byl tak už jen posledním husarským kouskem před zatčením a odstartoval také mediální kampaň. Ta byla vcelku kontraproduktivní. Jeden případ za všechny: tehdy třináctiletý hošík Vláďa Drápal, nyní rocker známý pod přezdívkou Lábus, když viděl v televizi pořad Atentát na kulturu, řekl si: „to je vono, to chci bejt!“

Vyšetřovatel VB Koudelka, který mi po revoluci přiznal, že pracoval pod dozorem StB, což nám bylo jasné od samého počátku, vznesl tehdy obvinění pro trestný čin výtržnictví. To mělo spočívat v tom, že se v Bojanovicích i jinde hrály texty obsahující vulgární slova jako hovno, prdel atd a dokonce i výraz Tvoje voči pitomý. Právníci tomu začali říkat hovnová teorie a bylo celkem jasné, že není moc udržitelná. U Husáka protestoval kdekdo, dokonce i Heinrich Böll. Socialismus měl však tu vlastnost, že všichni soudruzi táhli za jeden provaz a tak nejvyšší soud vydal urychleně judikát, který jako znak trestného činu výtržnictví charakterizoval mimo jiné i hrubou neúctu vůči společnosti. Odsoudili nás ve dvou procesech sedm lidí, ostatní postupně propustili po 4 – 6 měsících vazby.

Jestli vás to někoho zajímá, můžete si další informace najít na internetu, když dáte do Googlu některé z klíčových slov: Plastic People, čs. underground proces, Vokno atd.

František Stárek Čuñas
www.cunas.cz

Z kapitoly „Druhý proces – z „podzemí“ na titulní strany tisku“ (Pavel Navrátil - Politicky motivované soudní procesy vedené proti Ivanu Jirousovi a jejich souvislosti)

Stalo se to, s čím státní orgány nepočítaly. Případ si získal mezinárodní pozornost a představitelé režimu rozhodně nebyli touto popularitou potěšeni. Na veřejnosti se sice po odeznění tiskové kampaně rozléhalo neohrožené mlčení, ale uvnitř státního aparátu vládlo znepokojení a obavy z dalšího vývoje. Ve zprávě tajemníkovi pražské KSČ Antonínu Kapkovi o situaci v Praze před prvomájovými oslavami je tomuto tématu věnováno několik odstavců: *Jak je známo, zajištění několika členů této skupiny, kteří organizovali srazy závadové mládeže, mělo ohlas i v zahraničních sdělovacích prostředcích. Tato protičeskoslovenská kampaň byla paralyzována zveřejněním řady poznatků týkajících se organizátorů srazů, kteří tím byli v očích čs. veřejnosti kompromitováni.*¹

Orgánů činných v trestním řízení se to však jakoby netýkalo. 9. července byla proti Ivanu Jirousovi, Pavlu Zajíčkovi, Milanu Hlavsovi, Karlu Soukupovi, Svatopluku Karáskovi, Josefu Janíčkovvi, Vratislavu Brabencovi, Jiřímu Kabešovi, Jaroslavu Kukulovi, Pavlu Zemanovi, Jaroslavu Vožniakovi, Vladimíru Vyšínovi, Janu Kindlovi a Otakarovi Michlovi vznesena obžaloba z organizování a účasti na vystoupení hudebních skupin, jejichž program měl být zaměřen tak, aby vyjadřoval neúctu vystupujících ke společnosti a pohrdání jejími morálními zásadami, zejména soustavným opakováním vulgárních výrazů; přitom měli uvést v omyl funkcionáře společenských organizací a orgány lidosprávy předstíráním, že se jedná o kulturní akce.²

Jirous byl uveden mezi obžalovanými na prvním místě s tím, že uvedené činnosti se dopustil i na vystoupeních 1.9. 1974 v Postupicích, 31.6. 1975 v Kostelci u Křížku, 13.7. 1975 v Přešticích. Dále že organizoval vystoupení bez oprávnění za něž vybíral honoráře a vyhýbal se vojenským povinnostem. Tímto měl spáchat trestný čin výtržnictví podle §9/2 k §202/1,2 trestního zákona – z téhož byli viněni i ostatní – trestný čin nedovoleného podnikání podle §118/1 trestního zákona a trestný čin neplnění odvodní povinnosti podle §267/1 trestního zákona.³

Průběh procesu ale již dávno neměl ve svých rukou soud. Horký brambor se přes generálmajora Ripla a náčelníka odboru vyšetřování VB podplukovníka Vítka dostal až k rukám ministra vnitra Jaromíra Obziny, který s jejich pomocí nepříjemnou kauzu šalamounsky rozetnul. V interních informacích, jež si tito tři pánové od 23. do 28. srpna posílali, lze vystopovat cestu, jakou se patrně ona „horká hlíza“ kutálela.

Dokumentem *Trestní věc Bojanovice* byl ministr podrobně informován o osobách obviněných (nikoli ale o tom, z čeho jsou obviněni – lze tedy usuzovat, že adresát byl již důkladně obeznámen), zejména o těch, kteří byli stále ještě drženi ve vazební věznici (Jirous, Zajíček, Hlavsa, Soukup,

¹ ABS, Správa SNB hl.m. Prahy a Středočeského kraje, inv.č. 65, sign. Zpráva o bezpečnostní situaci na území hl.m. Prahy k 29.4.1976.

² Libri Prohibiti, Perzekuce v Československu v letech 1948 – 1989, sign. I/6.

³ Tamtéž.

Karásek, Janíček, Brabenec). Výčet jmen s údaji o bydlišti a povolání uzavírá Ripl douškou, že podle vyjádření předsedy Krajského soudu Středočeského kraje Pastorka lze očekávat u všech obviněných, jež jsou stále ve vazbě, uložení nepodmíněných trestů.⁴

Spolu s tímto obíhalo další sdělení s titulkem *Informace k případu skupiny Vlasatců*. Tu vypravoval Vítek a obsahuje mimo stejný soupis vyšetřovaných zmínku o rozporech ohledně data zahájení hlavního líčení, jež bylo plánováno na 30.8. 1976. Ministr spravedlnosti Přemysl Běn navrhoval jeho posunutí, dokud neproběhnou volby do zastupitelských sborů, s čímž se ale Vítek neztotožnil a navrhoval konání v původním termínu. Obával se toho, že někteří zadržovaní by mohli být mezitím propuštěni z vazby, a následně by mohli být kontaktováni novináři ze západních zemí. Navíc doporučuje stále zadržované ve vazbě ponechat.⁵

Toto sdělení bylo doručeno Riplovi, který seznam sedmi zadržovaných červenou propiskou kádrově rozlišil – kromě Svatopluka Karáska (správce depozitáře) měli všichni u svého jména podtržené slovo „dělník“, Jirous ještě připsáno „FF-UK Praha“. S názory Vacka se ztotožňoval a v textu jeho návrhy zvýraznil. Takto upravený materiál odeslal ministru Obzinovi, který mu po prostudování ústně sdělil svůj návrh, který Ripl poté na tentýž dokument připsal. Rozhodnutí znělo: proces omezit na tři až čtyři osoby / ostatní řešit jinak (rozebrat a odložit).

Záznam této komunikace zřetelně a mimo vši pochybnost dokládá, že se jednalo o proces nejen politicky zabarvený charakterem obvinění, ale i politicky řízený, a to z nejvyšších míst. Reakce justice na sebe ostatně nedala čekat.

Usnesením okresního prokurátora Jana Kovaříka z 3. září byli všichni kromě čtveřice Jirous, Brabenec, Karásek, Zajíček ze společného řízení vyloučeni a propuštěni z vazby. Není bez zajímavosti, že tito byli z obviněných jediní, kteří měli ukončené či nedokončené vysokoškolské studium a jako takoví byli patrně považováni za vůdčí postavy. Oficiální zdůvodnění tohoto kroku ovšem znělo tak, že vzhledem k většímu počtu pachatelů a skutků, které jsou předmětem trestního stíhání, bylo doplnění obžaloby možno dosud provést pouze u obviněných, kteří byli ponecháni soudem ve vazbě a pro urychlení řízení proti nim vedenému bylo proto řízení proti obviněným, kteří jsou stíháni na svobodě, ze společného řízení vyloučeno.⁶

⁴ ABS - Kanice, přírůstek 1264/83, bal. č. 7, KV/OV-522/01-76.

⁵ Tamtéž.

⁶ Usnesení ze dne 3. září 1976, in: *Hnědá hniha*.

Správa Sboru národní bezpečnosti
pro hlavní město Prahu
a Středočeský kraj
odbor vyšetřování VB Středočeského kraje

Č.j.: VV - 743/01 - 1976

V Praze dne 23. srpna 1976

Správa SNB hl. města Prahy a
Středočeského kraje
k rukám genmjr. JUDr. R i p l a

P r a h a

Informace k případu skupiny "Vlasatců" - předložení.

Přílohy: 1/3

V příloze předkládám dle Vašeho dožádání písemnou Informaci ve věci 14ti členné skupiny "Vlasatců", kteří byli vyšetřováni SNB oddělením vyšetřování VB Praha - západ pro trestný čin výtržnictví dle § 202 odst. 1, 2 tr. zákona a na které okresní prokurátor pro Prahu - západ podal obžalobu Okresnímu soudu pro Prahu - západ pro shora uvedené trestné činy.

Náčelník odboru vyšetřování VB:

pplk. JUDr. V í t e k

VLASATCI
INFORMACE
BOJANOVICE
KULTURA
VYTRŽNICTVÍ

~~KS/OV - 522/01-76~~

Správa Sboru národní bezpečnosti hlavního města Prahy a Středočeského kraje	
Došlo	26. VIII. 1976
Čj.	KS/OV - 542/01-76
Přílohy	522/01-76

- smyčce - nejedná se o předpisové

Sekr federálního i	
Došlo	23. VIII. 1976
Čj.	SM - 1464/11-76
Přílohy	1/3

pracoval

vyhlásil

poslal

razovací znak

Vyhotoveno výtisků

Obdržel

V 11982

1) proces dětí 3-4
2) okolnosti vzniku
- rozehrát a odložit,
- af defecivovaw - pabov
3) - po rllích

I N F O R M A C E

k případu skupiny "Vlasatců", kteří dne 21.2.1976 uskutečnili sraz v místní reastauraci v obci Bojanovice, okr. Praha - západ.

SNB oddělení vyšetřování VB Praha - západ zahájilo trestní stíhání a vzneslo obvinění pro trestný čin výtržnictví podle § 202 odst. 1, 2/ tr. zákona proti :

- Ivanu JIROUSOVI, nar. 23.9.1944 v Humpolci, dělník, trvale bytem Praha 1, Navrátilova 11, - FF-UK - Praha
- Pavlu ZAJÍČKOVI, nar. 15.4.1951 v Praze, dělník, trvale bytem Praha 5 - Radotín, Erbenova 18,
- Milanu HLAVSOVI, nar. 6.3.1951 v Praze, dělník, trvale bytem Praha 6 - Břevnov, Šlikova 9,
- Karlu SOUKUPOVI, nar. 22.1.1951 v Praze, dělník, trvale bytem Praha 2, Anny Letenské 16,
- Svatopluku KARÁSKOVI, nar. 18.10.1942 v Praze, správce depozitáře, trvale bytem Praha 5, Holečkova 14,
- Josefu JANÍČKOVI, nar. 28.12.1947 v Praze, dělník, trvale bytem Praha 2, Podskalská 4,
- Vratislavu BRABENCOVI, nar. 28.4.1943 v Praze, dělník, trvale bytem Praha 9 - Horní Počernice, Koněvova 752,
- ✓ Jiřímu KABEŠOVI, nar. 26.3.1946 v Křesíně, grafik, trvale bytem Praha 4, Čestmírova 10,
- ✓ Jaroslavu KUKALOVI, nar. 28.3.1949 v Praze, dělník, trvale bytem Psáry 58, okr. Praha - západ,

- ✓ Pavlu ZEMANOVÍ, nar. 16.7.1948 v Praze, trvale bytem Praha 6,
U Landrovky 68,
✓ Jaroslavu VOŽNIAKOVÍ, nar. 30.10.1954, bez pracovního poměru,
trvale bytem Praha 5 - Zbraslav, Vančurova 221,
✓ Vladimíru VYŠÍNOVÍ, nar. 10.9.1950 ve Velkých Přílepech, závozník,
trvale bytem Velké Přílepy 47,
✓ Jaroslavu KINDLOVÍ, nar. 28.12.1955 v Praze, dělník, trvale
bytem Praha 5 - Radotín, Na Benátkách 4,
✓ Otakaru MICHLOVÍ, nar. 15.1.1949 v Praze, programátor, trvale
bytem Praha 7, U Smaltovny 20.

Všichni obvinění organizovali na různých místech republiky a účastnili se vystoupení hudebních skupin, jejichž program byl zaměřen tak, že vyjadřoval neúctu vystupujících ke společnosti a pohrdání jejími morálními zásadami, zejména soustavným opakováním a zdůrazňováním vulgárních výrazů; přitom v řadě případů uvedli v omyl funkcionáře společenských organizací a orgány lidosprávy předstíráním, že se jedná o kulturní akce, např. a oslavy rodinných událostí a pod.

Všichni shora uvedení pachatelé byli vyšetřováni vazebně. V průběhu vyšetřování u obv. KABEŠE, KUKALA, ZEMANA, VOŽNIAKA, VYŠÍNA, KINDLA a MICHLY vazební důvody pominuly, byli z vazby propuštěni a vyšetřování proti nim bylo vedeno na svobodě.

Obvinění ^{Bratrance} JIROUS, ZAJÍČEK, HLAVSA, SOUKUP, KARÁSEK a JANÍČEK dosud ve vazbě jsou.

Obžaloba na obviněné pro citovanou trestnou činnost byla podána Okresnímu soudu dne 9.7.1976 okresním prokurátorem pro Prahu - západ. Dne 30.8.1976 bylo nařízeno hlavní líčení u Okresního soudu pro Prahu - západ.

Podle sdělení náměstka ministra spravedlnosti ČSR, JUDr. Přemysla BÉNA, má být hlavní líčení odloženo a toto nařízeno až po volbách do zastupitelských sborů.

Toto rozhodnutí není vhodné a sice z těchto důvodů :
je zde nebezpečí, že někteří z obviněných, kteří jsou ve vazbě, budou do voleb propuštěni na svobodu, jestliže by k tomu došlo mohli by být někteří z nich kontaktováni novináři západních zemí, což by mohlo být zneužíváno právě v předvolebním období.

V důsledku těchto okolností navrhuji :

aby hlavní líčení s těmito pachateli proběhlo jak bylo původně stanoveno. Není zde nebezpečí, že by výsledky hlavního líčení mohly být zneužity v předvolebním období, protože jde o skupinu pachatelů, která se dopustila kriminálního trestného činu, který byl širokou veřejností pokud se o něm dověděla, odsuzován.

Jestliže by k hlavnímu líčení nedošlo, pak nechť jsou obvinění, kteří jsou ve vazbě nadále v této ponechání až do nařízení pozdějšího hlavního líčení.

genmjr. Josef Ripl

„HNĚDÁ KNIHA“ O PROCESECH S ČESKÝM UNDERGROUNDEM

Část I. – Umělecká činnost

Poznámka vydavatele

Zpráva o třetím českém hudebním obrození

Texty: Egon Bondy

Texty: Pavel Zajíček

Texty: Karel Soukup

Texty: Svatopluk Karásek

Kázání S. Karáska v České Lípě dne 30. 3. 1975

Recenze

O hudbě, jakou hrají PP a DG 307

Dopis J. Seiferta dr. Motejlovi

J. Patočka: K záležitostem PP a DG 307

Část II. – Represe a solidarita

Poznámky vydavatele

Usnesení o zahájení trestního stíhání

Dopis pro AMNESTY INTERNATIONAL

Zpráva

Dopis V. Jirousové

Informace oficiálního tisku

Část III. – Přeštický případ

Obžaloba

Průběh hlavního líčení

Rozsudek okresního soudu

Odvolací řízení

Rozsudek krajského soudu

Dovětek – poznámka vydavatele

Část IV. – Obžaloba a solidarita

Obžaloba ze dne 9. července 1976

Prohlášení

Dopis Heinrichu Böllovi

Dopis H. Bölla J. Seifertovi

Dopis předsedkyni senátu

Veřejná výzva k solidaritě a protest

Usnesení ze dne 3. září 1976

Otevřený dopis Z. Mlynáře

Dovětek – poznámka vydavatele

Část V. – Proces

Poznámka vydavatele

Obžaloba

Průběh hlavního líčení ve dnech 21. – 23. 9. 1976

Obhajoba Svatopluka Karáska

Rozsudek

V. Havel: Proces

Otevřený dopis ústavním orgánům ČSSR

Část VI. – Kampaň a obrana

Poznámka vydavatele

Dopis dr. J. Zelenkovi

Odpověď Čs. televize

Kampaň Rudého práva a odpověď

Článek Svobody a odpověď

Článek Mladé fronty a odpověď

Mladý svět: Případ Magor

Odpovědi Mladému světu

Dopis V. Brabence Čs. rozhlasu

Dopis Z. Mlynářovi

Dopis P. Uhlovi

Část VII. – Odvolání

Usnesení

Průběh odvolacího řízení

Usnesení krajského odvolacího soudu

Závěrečná poznámka vydavatele

Část VIII. – Dodatky

Víkend na Děčínsku

Zpráva

Represe proti Chartě 77 a PP pokračuje

Žádost Čs. televizi o opravu

Úryvek ze situační zprávy

Solidarita polských občanů

Dopis Petra Uhla

Svobodu pro politické vězně

Dopis prezidentu republiky

Honza Princ bude 9. října svoboden

Trestní řízení s Janem Princem

Tzv. Hnědá kniha je nejen jedním z nejvýznamnějších samizdatových edičních počinů konce 70. let, ale s odstupem času vystupuje do popředí rovněž dokumentární hodnota tohoto díla v kulturních a politických dějinách Československa, tj. s ohledem formující se občanskou rezistenci v době tzv. normalizace na straně jedné a s ohledem na praktiky tzv. normalizační justice. Smyslem jejích tří, vždy obsáhlejších a podrobnějších samizdatových edicí (1976, 1977, 1980) bylo ovšem především alespoň samizdatově zveřejnit co největší kvantum informací o celkem o třech procesech s představiteli českého undergroundového hnutí – plzeňském, pražském a děčínském, z nichž především dva prvně jmenované, jak je dnes již všeobecně uznáváno, měly velký význam pro radikalizaci disidentských uskupení a pro následné založení Charty 77. Jádrem tzv. Hnědé knihy jsou tedy opisy textů žalob a rozsudků, ale jsou zde rovněž petice sepsané na podporu uvězněných, projevy domácí i zahraniční solidarity (J. Seifert, V. Černý, J. Patočka, K. Kosík, V. Havel, L. Vaculík, I. Klíma, H. Böll, P. Uhl aj.), ba i dokumenty československé pomlouvačné kampaně, které v době sestavování HK vyšly na stránkách dobových českých periodik. HK obsahuje rovněž ukázky literárních textů, zhudebňovaných undergroundovými hudebníky, tj. textů, v nichž československá justiční zvůle hledala záminku k terorizaci undergroundového hnutí (E. Bondy, P. Zajíček, Sv. Karásek, K. Soukup), dále ukázky undergroundové esejistiky a homiletiky (I. M. Jirous, Sv. Karásek), svého druhu soudních reportáží (V. Havel, J. Němec, D. Němcová, P. Uhl) a rovněž posudky undergroundové literatury a hudby z pera literárních a hudebních kritiků (P. Blažíček, J. Lopatka, J. Černý aj.). Autorem četných komentářů a hlavním pořadatelem samizdatových edicí HK byl Jaroslav Suk.

Vzhledem k tomu, že převážná většina dokumentů obsažených v HK nebyla až doposud publikována tiskem, má chystané knižní vydání obsahovat vše co HK přinesla ve svém nejširší, tj. třetí samizdatové edici, přičemž v poznámkovém aparátu bude rovněž obsažen výběr z protokolů StB týkajících se jednotlivých procesů, podrobné komentáře, překlady nejvýznamnějších zahraničních žurnalistických ohlasů těchto procesů a jmenný rejstřík. Chystaná knižní edice HK bude tedy určena nejen historikům, ale rovněž širší kulturní veřejnosti.

Martin Machovec

